

ŠTIRI PESMI

Tone Pavček

ODLOČITEV

Pozdravljena sopotnica samota
in tvoj ledeni dih!

Noga zastaja, trepeče roka,
a ti ne odnehaš niti za hip,

ne odnehaš, vodiš in vabiš
kot ptice toplota na jug,
v tišino, v gluhoto, k pozabi
bengaličnih ognjev in šumnih obljub,

da za tabo (še zmeraj ne s tabo) korakam
iz svoje doline v tvoj temni hrib
počasi in z muko in ne vem, kaj me čaka:
rešitev za večnost ali za hip?

OBALA

Na oni drugi strani je naša obala,
na oni drugi strani, kjer lega in vstaja
zarja, kjer še voda kakor membrana
od pljuskanja v blagem ritmu pozvanja,
na oni drugi strani, vabljivo neznani.

Odpravili smo ladje k naši obali,
drzno spustili se v čolne, neugnani
plavali sami, tonili, omahovali,
se vračali in znova k tej naši obali,
spuščali ptice iz srčnih jasli,
preobložene s tovorom upov, s pričakovanji,
pa so tonile in mnoge utonile,
preden bilè so na oni strani.

Na oni drugi strani je naša obala.
Na oni drugi strani je vzglavje za glavo,
za našo sanjo, za naše srce, za našo
resničnost, resnično nenadejano,
na oni drugi strani je belo jadro
toneče vere,
na tej strani je naša smrt.

NADALJEVANJE

To je to morje, ta hlad, ta nestvarna
gmota prihodnosti, to je to morje
vablivo — zastrašujoče, kakor žival
čakajoča, prežeča, zmeraj nevarna
in neulovljiva kot glas iz daljav —
kdo ga je slišal? Kdo ga spoznal?

To je to morje, ujeto in hkrati svobodno
kakor prihodnost; mečimo vanj
pesek in kamne, plujmo vanj zlobno
kletve in psovke, v prošnje iztezajmo dlan,
zanj je vseeno — nič bolj in nič manj
ni jasno, ne morje in ne ona stran,

kamor bi radi, kamor moramo iti
čez ta hlad, čez to nejasnost
neulovljivo, ki tira v blaznost,
za glasom, ki lušči prihodnost iz mraka,
in kjer nas čaka — kaj nas že čaka?

DRUGI SONET ZA BESEDE

O, molk in samomorilsko zapiranje
v brezizrazni neodmevni stolp
gluhote kakor za hiranje,
kakor za plen sestradanih tolp,

o, krčeviti strah in neprestano podiranje
komaj zgrajenega, ti večno prisotni zakaj,
o, počasno neustavljivo umiranje
v molku od molka za bogvekaj,

o, silni val, ki prihajaš, poguben, nasilen
in pljuskaš čez komaj rojeni zvok,
ustavi se, umiri, naj zadrži te stok

grgrajoči, krik, kakor gluhoti silen,
da vsepovsod, iz ust, iz oči, iz srca in iz rok
brizgne vreclec besed, zdravilen, rešilen!